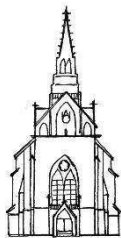

EVANGELICKÁ CÍRKEV V BRNĚ

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně I

Betlémský kostel a kostel J. A. Komenského (Červený kostel)
Opletalova 6, 602 00 Brno, tel: 542 211 453, 542 210 332
email: ccebrno1@atlas.cz, <http://www.cervenykostel.cz>
kazatelé: Jiří Gruber a Jana Hofmanová, faráři
seniorátní kazatelé: Jiří Šimsa a Jaroslav Vítek
kurátor: Václav Matoulek, past. pracovnice: Marie Melicharová

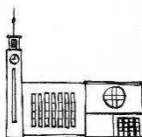
Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně II

Blahoslavův dům, Lidická 79, 602 00 Brno, tel: 541 212 469
email: brno-ii@evangnet.cz, <http://brno-ii.evangnet.cz>
kazatelé: Martin Horák a Alexandra Jacobea, faráři
kurátor: Jaroslav Kučera, past. pracovnice: Milena Hauserová

Farní sbor ČCE v Brně - Husovicích

Netušilova 26, 614 00 Brno, tel: 545 212 420
email: husovice@evangnet.cz, <http://www.ccehusovice.cz>
kazatel: Štěpán Hájek, farář
kurátor: Vladimír Zikmund

Farní sbor ČCE v Brně - Židenicích

Kostel Jílkova 74, fara Konečného 8, tel: 530 324 052
email: zidenice@evangnet.cz, <http://zidenice.evangnet.cz>
kazatelka: Radmila Včelná, farářka
kurátor: Miroslav Maňák

Diakonie ČCE - středisko v Brně

Hrnčířská 27, 602 00 Brno, tel: 549 242 279, 541 248 401
email: brno@diakoniecce.cz <http://brno.diakonie.cz>
ředitel: Lenka Svobodová

EVANGELICKÁ
AKADEMIE
BRNO

Evangelická akademie,

Vyšší odborná škola sociálně právní

Opletalova 6, tel: 542 221 741, email: vos@eabrno.cz

Střední zdravotní škola Evangelické akademie

Šimáčkova 1, 542 213 593, email: cszs@eabrno.cz,

<http://www.eabrno.cz>

ředitelka: Hana Svobodová

Setkávání - brněnský evangelický měsíčník. Ročník 2017 (XIX). Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktoři: Jiří Gruber, Martin Horák. Obálka Iva Tůmová. Registrováno pod číslem MK ČR E12109. Doporučená cena jednotlivého čísla 15 Kč. Roční předplatné 150 Kč, sponzorské 200 Kč. Redakce: 602 00 Brno, Opletalova 6. Vychází 10x ročně.

ÚVODNÍK

Milé čtenářky, milí čtenáři,

v letošním roce jsem pracovním vyměnil Brno za Prahu. Můj přesun z vedení brněnského střediska do vedení Diakonie však nebyl pouze přesun místní, ale především posun perspektivy. Již se tak nedívám „pouze“ na brněnské středisko Diakonie, ale přemýšlím o tom, co dělá Diakonii Českobratrské církve evangelické Diakonií na všech místech, kde působí.

V Diakonii jsme se shodli na tom, že jsou to hodnoty, které chceme uplatňovat při poskytování našich sociálních, zdravotních, vzdělávacích a humanitárních služeb i při jiných aktivitách, kdy pomáháme těm, kteří to potřebují.

Základem pro konání a uvažování Diakonie je Matoušovo podobenství o posledním soudu (viz Mt 25, 31-46), kde jsou za nejdůležitější věci na tomto světě označeny ty chvíle, kdy pomáháme potřebným. Chvíle, kdy sytíme hladové, napájíme žíznivé, ujímáme se lidí na cestách, oblékáme nahé, navštěvujeme vězněné a nemocné. V těchto chvílích pomoci se setkáváme s Kristem. A co je velmi pozoruhodné, při tomto pomáhání se s Kristem setkávají i ti, kdo ho dosud neznali. Ale osud těch, kteří potřebují pomoc, jim zjevně není lhostejný.

Ve velké rodině naší Diakonie pracuje necelých 2 000 zaměstnanců. Pouze necelá tři procenta se hlásí k naší církvi. Dále pro nás pracuje mnoho lidí hlásících se k jiným církvím, i mnoho lidí bez vyznání, mnoho hledajících. Ti všichni se, jak věříme, při pomoci potřebným tajuplným způsobem potkávají s Kristem.

A jak naše pomoc vypadá? Jaké jsou hodnoty, které při této pomoci zastáváme? Jsou čtyři. Čtyři hodnoty dobrého pomáhání, které si má přivlastnit a které má žít pečovatelka v terénu, učitelka ve speciální škole, sestřička v hospici, ale také vedení našich středisek a škol: milosrdenství, fortelnost, společenství a naděje.

Milosrdenství. Naši zaměstnanci usilují o pozitivní vztah ke klientovi, pacientovi či žákovi. Pozitivní vztah vždy a všude, jakkoliv to není vždy jednoduché a už vůbec ne samozřejmé: „Kdykoliv potkám klienta, tak se usměju a pozdravím ho.“

Fortelnost. Usilujeme o to, abychom byli profesionální, odborně zdatní. Pokud např. chceme dobře komunikovat s člověkem s demencí, musíme mít know-how. „Víme co, proč a jak děláme“.

Společenství. Služby poskytujeme v týmech. Pracujeme s lidmi. Pečujeme o mezilidské vztahy. „Jsem důležitým dílkem skládačky, obraz však tvoříme pouze společně.“

Naděje. Moje práce má přesah. Má smysl dívat se dopředu, jakkoliv to není vždy jednoduché. Má cenu na sobě pracovat. „Jsem stejně důležitý jako klient.“

Diakonie, její střediska a školy nejsou křesťanským sborem. Je to profesionální organizace. Je řízena standardními mechanismy. Strategicky

plánuje, je to ekonomicky řízená organizace, jsou v ní uplatňovány standardy sociální práce a školství, principy řízení personální práce, systematicky pracuje v oblasti PR i fundraisingu. Současně platí, že Diakonie usiluje o něco víc.

Diakonie tvoří společenství, které v milosrdenství a s nadějí fortelně pomáhá potřebným.

Jan Soběslavský ml.

BYLO

Návštěva z Basileje

Jako každý lichý rok i letos jsme v Brně přivítali jedenáct členů partnerského sboru Francouzské reformované církve v Basileji. Většina přijela v pátek 6. října 2017 večer z Vídně, kam přiletěli z Basileje. V sobotu ráno jsme jeli autobusem do Kroměříže. Nejdřív jsme si prohlédli Květnou zahradu. Podle vůně jsme poznávali různá koření v holandské zahradě, z kolonády byly vidět do geometrických tvarů zastřížené živé ploty. Ač zahrada je církevní, kolonáda je vyzdobena desítkami soch řeckých i římských božstev i osobností. Zaujala nás výstavka plodů starých odrůd jablem, hrušní i dalších ovocných stromů v rotundě v centru zahrady.

Po obědě na Velkém náměstí následovala prohlídka reprezentačních sálů arcibiskupského zámku, v největším z nich zasedal ústavodárný sněm v roce 1848. Pozoruhodná byla i nová a stará knihovna s veřejnou čítárnou a globusy země i oblohy. Na závěr jsme si odpočinuli ve vláčku, který projížděl podzámeckým parkem s prastarými stromy i malou zoologickou zahradou a upozorňoval nás na zajímavosti parku. Před návratem jsme zašli do kroměřížského evangelického sboru, díky za připravené bohaté občerstvení.

V neděli jsme se šli v Červeném kostele na bohoslužby, které vedla sestra farářka Jana Hofmanová. Po křtu dvou dětí nás z kazatelny oslovil farář Michel Cornuz z Basileje. Mluvil o „Chvalozpěvu stvoření“ Františka z Assisi, který napsal na konci svého bohatého života plného zklamání. Vyzývá mocné tohoto světa k tomu, aby místo získávání výhod sloužili svým poddaným.

Během společného bohatého oběda v prostorách fary jsme přijali finanční dar na podporu zimního vaření guláše pro bezdomovce.

Odpoledne jsme si prohlédli další významnou brněnskou vilu Stiaszny ve velké, skoro zámecké zahradě. Funkcionalistické dílo významného architekta Ernsta Wiesnera dokončené v roce 1929 značně poškodily požadavky na interiér paní majitelky s měšťáckým vkusem. Ještě jsme nahlédli do gotické baziliky Nanebevzetí Panny Marie založené královnou Eliškou Rejčkou. Obdivovali jsme i zajímavé moderní vitráže v gotických oknech.

Procházka lužáneckým parkem vedla do nepálské restaurace Golden Nepal na Kotlářské 1a, kde jsme společně ochutnávali různé indické i nepálské speciality, zajímavé chutě dokreslovalo charismatické sklepní prostředí. V pondělí ráno hosté odjeli do Vídně.

Hosté ocenili bohatý program, který připravili manželé Matoulkovi a Olga Tydlitátová, díky také křesťanské službě za vynikající jídlo. Zajímavé a podnětné byly i večery v rodinách, kdy jsme zjistili, že naše pohledy na problémy sboru i na migraci v Evropě jsou si často velmi podobné. Jsme srdečně zváni na příští rok do Bazileje.

Jan Franců

Nemohu si nechat pro sebe slova, která mi napsala Pierrette Hager hned po příjezdu z Brna domů do Bazileje, tedy 9. října večer: „tak jsme v pořádku dojeli, trochu unaveni vším, co jsme viděli a prožili, také dlouhou zpáteční cestou, ale hlavně jsme nasmírně obohaceni a nadšení setkáním s vámi se všemi. Byla to nádherná návštěva, přátelská a harmonická atmosféra, pěkné počasí, úžasné zážitky, skvělé jídlo. Opravdu se všechno výborně povedlo a prosím, vyříd' všem našim brněnským přátelům, že jim za to ze srdce děkujeme. Obavy na obou stranách z jazykové bariéry se ukázaly zbytečné, protože dobrá vůle domluvit se jakkoli a navzájem si porozumět naprosto zvítězily. Máme ty nejkrásnější vzpomínky“.

Ludmila Marková

Jak jsme stanovali v Červeném kostele

Bývá zvykem, že pravidelně počátkem školního roku se v Červeném kostele a na faře v Opletalově ulici slaví „skautská neděle.“ Letos jsme se spolu se členy a přáteli 70. brněnského oddílu Junáka sešli v našem kostele 24. září. Přemýšleli jsme, jak vyjádřit charakter „skautské bohoslužby.“ Co je to vlastně za událost? Kde se protíná biblická důvěra, křesťanské vyznání a životní styl skautského oddílu? Nakonec jsme se rozhodli v Červeném kostele postavit stan. V bibli je přece život spíš poutí, dočasným stanováním - a Bohu díky, když najdeme v té dočasnosti a křehkosti také pevnou půdu, když se nám daří společně vypnout plachty a vydržet nějaký ten poryv nebo liják, když se máme kde ohřát, když smíme přijmout útočiště a nasycení i tam, kde se nám samým skvěle tábořit nedaří.

Z 2. knihy Mojžíšovy z 16. kapitoly jsme si připomněli a přivlastnili příběh o cestě Božího lidu a o tom, jak je Hospodin sytil překvapivou manou. Služeb při čtení z Písma, doprovodu a vedení písní i modliteb lidu (přímluv) se členové a členky 70. oddílu Junáka ujali s radostí a odpovědně a patří jim za to veliký dík. Bohoslužby mají být společnou oslavou a živým výrazem našich díky i nadějí. Bylo pro mě velikou radostí, že tomu tak bylo, a věřím, že i to patří k dobrému Božímu sycení. Sycení a pěkné společenství pokračovalo i na faře, kde skauti servírovali k obědu znamenitý „skautský guláš.“ Pro nejmenší děti byl připraven program už před obědem, pro všechny pak odpolední beseda s promítáním a povídání Anežky Rybárikové (Pady) o půlroce v africkém sirotčinci v Tanzanii. Bohu i členům 70. brněnského oddílu Junáka díky za vydařenou neděli. (Autor fotografie: Tomáš Doležel)

Jana Hofmanová

O hledání a setkání

Ve dnech 6. až 8. října se konal Sjezd (nejen) evangelické mládeže v Jablonci nad Nisou s tématem Wanted: Bůh. Z brněnského seniorátu se hledat Boha vypravil celý autobus mládežníků.

První, co nás čekalo po příjezdu (kromě fronty na příjmu), bylo uvítání a hlavně patnáctiminutovky, inspirované konferencemi Ted-X, kde čtyři lidé z prostředí ČCE mluvili o svých zkušenostech s hledáním Boha.

Hlavní sobotní přednášku přednesl profesor Petr Pokorný na téma Jeden Bůh a otec všech, který je nade všemi? Po obědové pauze bylo na výběr mnoho workshopů a přednášek, které, ač se lišily v názvech, se všechny dotýkaly tématu hledání Boha. Nabízely se přednášky o Bibli, promítání filmu Theocatching, Bibliodrama, nebo třeba osobní zkušenosti o nacházení Boha na takových místech, jako je například vězení.

Večer se konalo představení divadla Oskar a růžová paní o chlapci s leukémií, jeho ošetřovatelce a smyslu života. Ke konci málo očí nezůstalo suchých a vynikající výkony herců byly odměněny ovacemi vestoje.

V průběhu obou večerů byl, jako obvykle, otevřený PUB neboli nealkoholické Posezení u bublin, kde se dalo relaxovat při hovoru nebo u přátelské partie jedné z oblíbených deskových her.

Když se přiblížila půlnoc, byla tu pro ty, kteří toužili po večerní modlitbě, připravena ztišení Taizé se zpěvem písní a čtením z Písma.

Celý sjezd byl zakončen nedělními bohoslužbami s večeří Páně, které vedli Ondřej Titěra a Tomáš Matějovský a byly společné se všemi jabloneckými nekatolickými církvemi. Doprovázel je Originální sjezdový orchestr s pěveckým sborem a dechový soubor Consonare.

Jako každý rok, to nejdůležitější a nejkrásnější bylo setkání s lidmi (nejen) z celé České republiky, ale také z různých křesťanských církví.

Jana Grombiřková, foto Ben Skála

BIBLICKÁ PŘÍRODOVĚDA

Kámen – II. díl

Kámen byl považován za trvanlivý materiál, a proto byl do něho vyryt základní zákon Izraele na znamení jeho neměnnosti a věčnosti. Originály Desatera byly uloženy ve schráně smlouvy. Jeho text byl současně zapsán i veřejně na obílených kamenech na hoře Ebal.

Ex 24,12 Hospodin řekl Mojžíšovi: "Vystup ke mně na horu a pobud' tam. **Dám ti kamenné desky - zákon a přikázání, které jsem napsal, abys jim vyučoval."**

Ex 34,1 Hospodin řekl Mojžíšovi: "**Vytesej si dvě kamenné desky jako ty první, já na ty desky napíšu slova, která byla na prvních deskách, jež jsi roztránil.**

Dt 9,10 A **Hospodin mi dal obě kamenné desky psané prstem Božím, na nichž byla všechna přikázání,** o kterých s vámi Hospodin mluvil na hoře zprostředku ohně v den shromáždění.

Dt 27,2-3 V den, kdy přejdete Jordán do země, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh, **postavíš si veliké kameny a obilíš je vápnem. Napíšeš na ně všechna slova tohoto zákona,** až přejdeš Jordán a vejdeš do země, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh.

Doslova teologický význam dostal zvláštní kámen zvaný úhelný, původně technický termín pro kameny, kterými se vytyčovaly rohy každé větší stavby. Jejich pomocí se vyměřoval pravý úhel a od nich se také začínaly zdít stěny. V tomto smyslu se HJb 38,4 *Kde jsi byl, když jsem zakládal zemi? Pověz, víš-li něco rozumného o tom. Víš, kdo stanovil její rozměry, kdo nad ní natáhl měřicí šňůru? Do čeho jsou zapuštěny její podstavce, kdo kladl její **úhelný kámen,**...*

Když chtěl prorok povzbudit poražený Izrael, že babylonská moc nebude věčná, odvažuje se říci, že na základech její říše nebude vybudováno zhora nic.

Jr 51,26 **Nevezmou z tebe úhelný kámen ani kámen do základů,** budeš věčně zpusťšeným místem, je výrok Hospodinův.

Je to naopak nepatrný Izrael, který má jedinečnou roli mezi ostatními národy. Úhelný kámen nemusel být největší, ale byl ze všech nejdůležitější. Všechny ostatní kameny musely být kladeny podle šňůrky, která byla napnuta od kamene úhelného. Žalmista proto připomíná nám blíže neznámý příběh, kdy stavitelé (snad omylem) zvolili úhelným kamenem jiný kvádr, ale museli se vrátit k původnímu, který byl již vyměřen. Tímto kamenem, jímž stavitelé pohrdli, je Izrael.

Iz 28,16 *Proto praví toto Panovník Hospodin: "Já to jsem, kdo za základ položil na Sijónu kámen, **kámen osvědčený, úhelný a drahý, základ nejpevnější;** kdo věří, nemusí spěchat. Za měřicí šňůru beru právo, za olovnicí spravedlnost. Lživé útočiště smete krupobití a skrýši zaplaví vody.*

Ž 118,22 **Kámen, jež zavrhlí stavitelé, stal se kamenem úhelným.** Stalo se tak skrze Hospodina, tento div se udál před našimi zraky.

Nový zákon tato slova chápe jako proroctví, které se znovu naplnilo v příběhu Ježíše Krista. Je to jeden z nejčastějších starozákonních citátů v evangeliích a epištolách. Ježíš Kristus jako úhelný kámen má ovšem dvojí význam. Věřícím je kamenem vzácným a Bohem vyvoleným. Nevěřícím je naopak kamenem úrazu, to znamená překážkou, která je od Boha vzdaluje.

Mt 21,42 *Ježíš jim řekl: "Což jste nikdy nečetli v Písmech: **`Kámen, který stavitelé zavrhlí, stal se kamenem úhelným;** Hospodin to učinil a je to podivuhodné v našich očích´? Proto vám pravím, že vám Boží království bude odňato a bude dáno národu, který ponese jeho ovoce. **Kdo padne na ten kámen, roztráští se, a na koho on padne, toho rozdrťí.**"* Když slyšeli

velekněží a farizeové tato podobenství, poznali, že mluví o nich. Hleděli se ho zmocnit, ale báli se zástupů, protože ty ho měly za proroka.

Sk 4,10 Stalo se to ve jménu Ježíše Krista Nazaretského, kterého vy jste ukřižovali, ale Bůh ho vzkřísil z mrtvých. Mocí jeho jména stojí tento člověk před vámi zdrav. **Ježíš je ten kámen, který jste vy stavitelé odmítli, ale on se stal kamenem úhelným.** V nikom jiném není spásy; není pod nebem jiného jména, zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni.

Ale i když lidé Krista odmítnou, může to nakonec posloužit Božím plánům. Apoštol doufá, že když Izrael nepřijal spásu v Ježíši Kristu, uvolnil tím místo v Božím království pohanům, a to následně vzbudí závist židů, takže nakonec dojdou spásy všichni.

Ř 11,9 A David praví: *‘Ať se jim jejich stůl stane léčkou a pastí, kamenem úrazu a odplatou, ať se jim oči zatmějí, aby neviděli, a jejich šíje ať je navždy sehnutá.’* Chci tedy snad říci, že klopýtli tak, aby nadobro padli? Naprosto ne! Ale jejich selhání přineslo pohanům spásu, aby to vzbudilo žárlivost židů. Jestliže tedy jejich selháním svět získal a jejich úpadek obohatil pohany, co teprve, až se všichni obrátí?

Jako proroctví, která se v Kristu naplnila, byly chápány i další biblické výroky, v nichž kámen znamená nečekaný Boží zásah a pomoc.

Gn 49,24 Jeho luk si zachová svou pružnost, jeho paže svoji svěžest. Z rukou Přesilného Jákobova vzejde pastýř, **kámen Izraele**, z rukou Boha tvého otce. Kéž pomáhá tobě, kéž ti Všemohoucí žehná shora hojným požehnáním nebes, hojným požehnáním tůně propastné, jež odpočívá dole, hojným požehnáním prsů, požehnáním lůna.

Da 2,34 Viděl jsi, jak se **bez zásahu rukou utrhł kámen** a udeřil do železných a hliněných nohou sochy a rozdrtil je, a rázem bylo rozdrčeno železo, hlína, měď, stříbro i zlato, a byly jako plevy na mlatě v letní době. Odesl je vítr a nezbylo po nich ani stopy. **A ten kámen, který do sochy udeřil, se stal obrovskou skálou a zaplnil celou zemi.**

Starověké cesty byly kamenité a plné překážek. Bible mluví na mnoha místech o kamenech úrazu. Původně to byl kámen, o který člověk zakopl a spadl. Obecněji jde o překážku a léčku, kterou člověk nevidí a přijde tak k úrazu.

Lv 19,14 Nebudeš zlořečit hluchému a **slepému nepoložíš do cesty překážku**, ale budeš se bát svého Boha. Já jsem Hospodin.

Iz 57,14 "Navršte, navršte násep, vyrovnejte cestu, **odstraňte mému lidu překážky z cesty!**"

Iz 8,13 Dosvědčujte svatost Hospodina zástupů! Jeho se bojte a strachujte. Vám bude svatyní, ale **oběma domům izraelským kamenem úrazu a skálou**, o kterou budou klopýtat, bude osidlem a léčkou obyvatelům Jeruzaléma. Mnozí z nich klopýttnou, padnou a roztříští se, uvíznou v lécce a chytí se.

Zrádnou překážkou se mohl stát i apoštol Petr, který chtěl Ježíše odradit od cesty na kříž. Jindy je za kámen úrazu označen farizejský důraz na skutky

zákona, vzájemné odsuzování nebo přemíra svobody, která se může stát pro druhé pohoršením.

*Mt 16,22 Petr si ho vzal stranou a začal ho kárat: "Buď toho uchráněn, Pane, to se ti nemůže stát!" Ale on se obrátil a řekl Petrovi: "Jdi mi z cesty, satane! **Jsi mi kamenem úrazu**, protože tvé smýšlení není z Boha, ale z člověka!"*

*1K 1,22-24 Židé žádají zázračná znamení, Řekové vyhledávají moudrost, ale my kážeme Krista ukřižovaného. **Pro Židy je to kámen úrazu**, pro ostatní bláznovství, ale pro povolání, jak pro Židy, tak pro Řeky, je Kristus Boží moc a Boží moudrost.*

*Ř 9,31 Izrael však, který usiloval o spravedlnost podle zákona, k cíli zákona nedospěl. Proč? Protože nevycházel z víry, nýbrž ze skutků. **Narazili na kámen úrazu, jak je psáno: `Hle, kladu na Siónu kámen úrazu a skálu pohoršení, ale kdo v něho věří, nebude zahanben.`***

*Ř 14,13 Nesudíme už tedy jednoho druhého, ale raději posudte, jak jednat, **abyste nekladli bratru do cesty kámen úrazu** a nepůsobili pohoršení.*

*1K 8,8 Pokrm nás Bohu nepřiblíží; nejíme-li obětované maso, nic neztrácíme, jíme-li, nic nezískáme. Dejte si pozor, **aby se tato vaše svoboda nestala kamenem úrazu pro slabé.***

Jedinou obranou proti vzájemnému ubližování a podrážení je upřímná láska.

*1J 2,10 Kdo miluje svého bratra, zůstává ve světle a **není nikomu kamenem úrazu.***

Kromě úhelných kamenů zná bible také kámen základní nebo naopak poslední kámen, kterým se uzavírala klenba nebo oblouk. Takový kámen ve tvaru klínu (někdy zvaný úhelný) fakticky klenbu nese a drží pohromadě. I tento obraz vhodně vyjadřuje význam Ježíše Krista pro církev a každý lidský život.

*Za 4,7 Čím jsi ty, veliká horo, před Zerubábelem? Rovinou. On **vynese poslední kámen** za hlučného provolávání: »Jeruzalém došel milosti! Ruce Zerubábelovy tento dům založily, jeho ruce jej také dokončí. »I poznáš, že mě k vám poslal Hospodin zástupů. «A kdo pohrdal dnem malých začátků, radostně bude hledět na olovnici v ruce Zerubábelově.»*

*1K 3,9 Jsme spolupracovníci na Božím díle, a vy jste Boží pole, **Boží stavba**. Podle milosti Boží, která mi byla dána, jako rozumný stavitel jsem položil základ a druhý na něm staví. Každý ať dává pozor, jak na něm staví. **Nikdo totiž nemůže položit jiný základ než ten, který už je položen, a to je Ježíš Kristus.***

*Ef 2,20 Jste stavbou, jejímž základem jsou apoštolové a proroci a **úhelným kamenem sám Kristus Ježíš**. V něm je **celá stavba pevně spojena** a roste v chrám, posvěcený v Pánu; v něm jste i vy společně budování v duchovní přibýtek Boží.*

Apoštol tento obraz dále rozvíjí a mluví o tom, že Ježíš je živý kámen a proto mají být živými kameny i jeho učedníci.

*1 Pt 2,4 Přicházejte tedy k němu, **kameni živému, jenž od lidí byl zavržen, ale před Bohem je `vyvolený a vzácný`**. I vy **buďte živými***

kameny, z nichž se staví duchovní dům, abyste byli svatým kněžstvem a přinášeli duchovní oběti, milé Bohu pro Ježíše Krista.

Tento paradox je o to silnější, že kameny jsou v jiných případech symbolem tvrdosti, nehybnosti, nepoddajnosti a mrtvosti. Kámen nic necítí, neslyší, nevidí.

*Ex 15,16 Na obyvatele Kenaanu padla hrůza a strach, pro velikost tvé paže **zmlknou jako kámen**, dokud, Hospodine, neprojde tvůj lid, dokud neprojde ten lid, který sis získal.*

*1Sa 25,37 Ráno, když Nabal vystřízlivěl, oznámila mu jeho žena, co se událo. Tu ho ranila mrtvice a **ztuhl jako kámen**.*

*Dt 4,28 Tam budete sloužit bohům vyrobeným lidskýma rukama, **bohům ze dřeva a z kamene**, kteří **nevidí a neslyší, nejedí a nečichají**.*

*Jb 41,16 **Srdce livjátana je slité, tvrdé jako kámen, slité jako spodní žernov**. Když se zvedne, sami bohové se leknou, při tom hrozném třesku jsou bez sebe strachy.*

Mít kamenné srdce znamená být zatvrzelý, neústupný a zatvrzelý. Tak se chová Izrael, i když mu Hospodin znovu a znovu posílá proroky, kteří ho volají k pokání.

*Za 7,9 "Toto praví Hospodin zástupů: Vynášejte pravdivé rozsudky a ať každý prokazuje svému bratru milosrdenství a slitování. Neutiskujte vdovu a sirotka, bezdomovce a trpícího, nikdo ať ve svém srdci nezamýšlí proti bratru nic zlého. Ale oni tomu odmítli věnovat pozornost, svéhlavě se obrátili zády a zacpali si uši, aby neslyšeli. **Srdce měli jako z křemene** a neslyšeli zákon ani*

slova, která posílal Hospodin zástupů svým duchem skrze dřívější proroky. Proto je postihlo velké rozlíčení Hospodina zástupů.

Jr 5,3 *Hospodine, tobě přece záleží na věrnosti. Biješ je, ale bolesti se nesvjejí, ničíš je, ale tvá napomínání odmítají. Jejich tváře jsou **tvrdší než skála**, odmítají se vrátit.*

Nepomáhá dokonce ani to, když jsou proroci vybaveni podobnou tvrdostí a neústupností.

Ez 3,7-9 *Izraelský dům tě však nebude chtít poslechnout, poněvadž nejsou ochotni poslechnout mne; celý izraelský dům má tvrdé čelo a zatvrzelé srdce. Hle, dávám ti tvář právě tak tvrdou, jako je jejich, a čelo právě tak tvrdé, jako je jejich. **Dávám ti čelo jako křemen, tvrdší než oblázek.** Neboj se jich a neděs se jich, jsou dům vzpurný."*

Iz 50,7 *Panovník Hospodin je moje pomoc, proto nemohu být potupen, proto tvář svou nastavuji, **jako kdyby byla z křemene**, a vím, že nebudu zahanben.*

Jediný, kdo dovede tuto tvrdost srdce změnit, je Boží duch.

Ez 36,26-27 *A dám vám nové srdce a do nitra vám vložím nového ducha. **Odstráním z vašeho těla srdce kamenné** a dám vám srdce z masa. Vložím vám do nitra svého ducha; učiním, že se budete řídit mými nařízeními, zachovávat moje řády a jednat podle nich.*

I když jsou kameny většinou němé a mrtvé, mohou nastat chvíle, kdy začnou volat a křičet. Děje se tak, když lidé, kteří umí mluvit, mlčí, a ti, kdo mají jednat, nekonají. Když bude Izrael pyšný a sebevědomý, povolá si Bůh nový lid třeba z mrtvého kamení.

Ab 2,10 *Rozhodl ses k hanbě svého domu učinit konec mnohým národům; hřešíš sám proti sobě. **I kámen ze zdi bude křičet**, trám z kovu mu odpovídat. Běda tomu, kdo staví město na prolité krvi a zabezpečuje tvrz bezprávím.*

L 19,37 *Když už se blížil ke svahu Olivové hory, počal celý zástup učedníků radostně a hlasitě chválit Boha za všechny mocné činy, které viděli. Volali: "Požehnaný král, který přichází ve jménu Hospodinově. Na nebi pokoj a sláva na výsostech!" Tu mu řekli někteří farizeové ze zástupu: "Mistře, napomeň své učedníky!" Odpověděl: **"Pravím vám, budou-li oni mlčet, bude volat kamení."***

Mt 3,9 *Nemyslete si, že můžete říkat: 'Náš otec je Abraham!' Pravím vám, že **Bůh může Abrahamovi stvořit děti z tohoto kamení.***

Už Job věděl, že ani kámen není věčný a stačí pouhá voda, aby ho postupně omílala a drotila. Podobně slabý je i člověk, i když si může připadat silný a pevný jako kámen. A to, co muselo být zvláště podivuhodné, byla voda, která zmrzla na kámen. Bylo to o to podivuhodnější, protože málokdy na Předním východě mrzne.

Jb 14,19 ***voda kameny omílá**, svým proudem odplaví prach země; tak ničíš naději člověka.*

Jb 6,12 ***Je snad z kamene má síla** a mé tělo z bronzu?*

*Jb 38,29 Z čího lůna vyšel led? Kdo rodí nebeské jíní? **Vody tuhnou na kámen, zamrzá hladina propastné tůně.***

Jako nejvyšší nebeskou odměnu nabízí kniha Zjevení bílý kamének s novým jménem. V pozadí tohoto symbolu je snad bílý losovací kámen, nebo kámen, který oznamoval zproštění žaloby u soudu, případně symbolickou odměnu pro olympijského vítěze.

*Zj 2,17 Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím: Tomu, kdo zvítězí, dám jíst ze skryté many; **dám mu bílý kamének, a na tom kaménku je napsáno nové jméno, které nezná nikdo než ten, kdo je dostává.***"

Jiří Gruber

NAŠI PRESBYTEŘI

Brno I, Stanislav Dvořák

Jak dlouho už jste ve staršovstvu a jakou oblast sborové práce máte na starost?

Ačkoliv jsem rodilý evangelík, do práce ve staršovstvu jsem se zapojil poměrně pozdě. Jestli se nepletu, jsem presbyterem třetí volební období a pracuji především ve stavebním odboru staršovstva.

Můžete se krátce představit (vaše zaměstnání, rodina)?

Když jsem získal právo být nazýván velebným kmetem, to je po dosažení věku padesáti let, přenechal jsem stavební a developerskou firmu mladším kolegům. Od roku 2010 pracuji jako uvolněný místostarosta v městské části Maloměřice a Obřany. Současně také podnikám jako živnostník ve správě budov a údržbě nemovitostí. Moje žena Alena je lékařkou na oddělení psychiatrie ve Vojenské nemocnici. Máme dvě studující děti, Helenu, studentku pedagogické fakulty Masarykovy university, a syna Tomáše, studenta biskupského gymnázia.

Jaké máte koníčky a kde nejraději trávíte volný čas, víkendy, dovolenou?

Mým největším koníčkem jsou vycházky do přírody. Víkendy nečastěji trávíme na chatičce u Křížanova. Když byly děti malé, jezdili jsme každoročně k moři, nyní jezdíme po vlastech českých a moravských. Nejvíce Vysočina, východní Čechy a Beskydy. Příležitostně se chodím i potápět nebo jezdím na kole.

Odkud pocházíte a jaká byla vaše cesta k víře, kdo nebo co vás nejvíce ovlivnilo?

Jsem rodilý a celoživotní Obřaňák, pokřtěný v kostele na Pellicově, konfirmovaný v Husovicích. Moje cesta k víře byla poměrně jednoduchá.

Maminka mě přivedla do nedělní školy. Daleko těžší bylo ve víře setrvat. V pubertě mě nejvíce kladně ovlivnil a u víry udržel husovický farář Milan Mrázek. Později byla největší oporou a je čím dále větší moje manželka Alena.

Která biblická postava, kniha nebo téma jsou vám blízké a proč?

Nejbližší je mi z Matoušova evangelia malá část Ježíšova kázání na hoře. Je to sedmá kapitola, verše 13-27. *(Vcházejte úzkou branou, protože široká a prostorná je cesta, jež vede do zničení, a mnoho je těch, kdo se po ní vydávají; zatímco úzká je brána a stísněná cesta, jež vede do života, a málo je těch, kdo ji nalézají. Budte ve střehu před falešnými proroky, kteří k vám přicházejí v ovčím rouchu, ale uvnitř to jsou draví vlci. Poznáte je podle jejich ovoce.)*

Tuto část bible bych možná ani nenazval nejbližší, ale nejčastěji uplatňovanou v mém praktickém životě. Především proto, že jsem nucen ji denně používat k orientaci při konfrontaci s různými falešnými proroky, a to nejen věroučnými, ale i proroky v médiích, v politice, i reklamními proroky konzumentarismu, přesvědčujících nás o své pravdě.

Jaká kniha, film, divadelní představení či výstava vás v poslední době zaujala?

Kniha od Vlastimila Ondrušky „Husitská epopej“.

O čem v souvislosti se sborem a církví nejvíc přemýšlíte? Co byste doporučoval?

Přemýšlím o budoucnosti sboru a o tom, jak podpořit mladé lidi, aby na cestě životem neztráceli víru.

I doporučení jedno mám: Méně filozofování a více činů.

Brno II, David Miklánek, * 1971

Jak dlouho už jste ve staršovstvu a jakou oblast sborové práce máte na starost?

Ve staršovstvu sboru Brno II působím již třetí volební období, tj. skoro 15 let. V začátcích jsem měl malé děti, a tak mi připadalo přirozené podílet se na programu práce s dětmi ve sboru, učit v nedělní škole. A to mi zůstalo, i když děti už vyrostly. V současné době jsem také členem Liturgické komise.

Můžete se krátce představit (vaše zaměstnání, rodina)?

Již přes 20 let pracuji jako lékař-urolog. Více než polovinu tohoto období jsem zaměstnancem Masarykova onkologického ústavu na Žlutém kopci. Je to práce náročná, ale smysluplná, a v případech uzdravení pacientů také radostná.

Jsem ženatý, mám dvě dcery. Manželka je také lékařka, obě dcery studují na gymnáziu: starší je nyní v maturitním ročníku, mladší se středoškolským

studiem teprve začíná. Všichni jsme členy ČCE, navštěvujeme Blahoslavův dům, dcery jsou zde pokřtěné.

Jaké máte koníčky a kde nejraději trávíte volný čas, víkendy, dovolenou?

Od dětství rád sportuji. Zůstalo mi běhání, ke kterému se vracím dle časových možností. Dvakrát ročně pak vyrazím na běžecké závody otestovat svou kondici mezi sportovní nadšence. Současně je běhání pro mě výborná relaxace po celodenním shonu. Z jiných zálib jsou to zejména knihy. Rád čtu skutečné příběhy třeba i obyčejných lidí, kteří sami prošli událostmi, které chtějí sdílet a podat tak svědectví o své době.

Volného času je v průběhu všedních dnů málo, pravidelnost práce a odpočinku je také narušována pohotovostními službami v nemocnici, které je třeba zajišťovat i o víkendech a svátcích. Volné dny trávím nejraději v kruhu rodiny. Naše pozornost se soustřeďuje na dovolené, dobu prázdnin. Rádi cestujeme, poznáváme nové lidi i kultury a zvyklosti, obdivujeme krásy přírody.

Odkud pocházíte a jaká byla vaše cesta k víře, kdo nebo co vás nejvíce ovlivnilo?

Můj otec se narodil na Slovensku, matka na Moravě a já v Čechách – v Děčíně. Otec tam v té době pracoval. Od 9 let žiji na Moravě, takže snad můžu také uvést, že vlastně „já su z Brna.“ Jako typické dítě Husákovy doby jsem byl ve škole vychováván v duchu ideologie marxismu-leninismu, to však neplatilo u nás doma. Zejména od svého otce jsem slýchával vyprávět biblické příběhy a rozhodnutí o směřování mého života nechávali rodiče na mně samotném. Za studií jsem začal se svou nynější manželkou procházet různé sbory, až jsme nakonec skončili v Evangelické církvi metodistické. Po 3 letech jsme pak přešli do ČCE, sboru Brno II, kde jsme nyní již přes 20 let.

Která biblická postava, kniha nebo téma jsou vám blízké a proč?

Bible je plná pozoruhodných postav. Pokud bych měl uvést pouze jednu, pak je to nejspíše starozákonní Josef. V jeho životě nastaly události, které jej zcela neplánovaně zavedly do otroctví. Prožil si své a na konci příběhu se karta obrací: měl v moci všechny své bratry-viníky. Ale Josef se k nim zachoval velkoryse – odpustil jim nejen symbolicky, ale o všechny se svědomitě postaral. Je to krásný příběh hodný následování Josefova chování!

Jaká kniha nebo film, divadelní představení či výstava vás v poslední době zaujala?

Nedávno jsem četl knihu „Praha za zrcadlem“ od Ivana Margolia. Vypráví životní příběh autorova otce Rudolfa Margolia, který byl v 50. letech 20. století s dalšími 13 účastníky odsouzen k trestu smrti v politickém procesu v čele s Rudolfem Slánským. Ani on, Rudolf Margolius, není schopen se bránit lidem, kteří jej vybrali, obvinili a odsoudili za věci, které neudělal a nebyl za ně ani politicky zodpovědný. Na rozdíl od příběhu Josefa nemá tento příběh šťastný konec. Je alarmující, jak v tehdejší době, ale zrovna tak je to aktuální i dnes, je jednoduché zůstat lhostejný k událostem, které se nás bezprostředně netýkají. Přesto mohou být důsledky takové netečnosti později nenapravitelné.

O čem v souvislosti se sborem a církví nejvíce přemýšlíte? Co byste doporučil?

Neřeknu nic nového, když uvedu, že církev se skládá ze sborů a ty zase ze členů. Aby byla církev pevná, musí být pevní i její jednotliví členové. Pro mě z toho vyplývá, že každý by měl začít sám u sebe a snažit se nejen sám pro sebe, ale své úsilí směřovat i ke svému nejbližšímu sousedovi ve sboru, v práci, v nejbližší rodině.

HISTORIE

Červený kostel má letos 150 let

V roce, v němž se slaví pětisté výročí světové reformace, stojí za připomenutí i výročí, které má nejznámější stavba brněnských evangelíků, Červený kostel. Byl postaven před 150 lety a slavnostně otevřen 25. srpna 1867.

Otiskujeme výňatky ze dvou příspěvků, které náš časopis přijal či převzal a otiskl už před deseti lety (v listopadu a prosinci 2007), pokud však mají připomenout letošní výročí, neztratily nic na vhodnosti a ceně.

Prvním byl článek Věry Doleželové – obsažná, poučená, přesná a krásně napsaná studie o stavbě a otevření kostela. Sestra Věra Doleželová v ní zpracovala údaje z dobových materiálů, městských a církevních písemností.

Druhý příspěvek byl přetištěn z reformovaného časopisu Hlasy ze Siona vydávaného Heřmanem z Tardy. Šlo o ročník VII, číslo 18, které vyšlo v Hořátku 14. září 1867 a na titulní straně přineslo dobové svědectví o brněnské slavnosti otevření nového evangelického kostela.

Brněnský německý luterský sbor měl jednu zvláštnost ve srovnání s jinými tolerančními sbory u nás. Od samého začátku k němu patřilo několik velmi zámožných rodin. Brno bylo již v té době významným průmyslovým městem a někteří majitelé továren byli protestanté. Tato skutečnost pochopitelně ovlivnila i pozdější vybudování kostela.

Rok po vydání protestantského patentu, tedy již v roce 1862, zažádal evangelický sbor město Brno o bezplatné přenechání pozemku na stavbu kostela a následujícího roku, v květnu 1863, se již u moravského místodržitelství jednalo o povolení k stavbě.

Kostel se stavěl podle plánů známého architekta Heinricha Ferstela, jehož dílem je votivní kostel ve Vídni. Stavbu samu provedl významný brněnský stavitel M. Kellner, a to tak pečlivě, že při kolaudaci nebylo prázdných připomínek. Pisatel článku v Die Neuigkeiten mluví o staviteli Kellnerovi v superlativech: stavbu provedl nejpečlivěji, nejbezpečněji a nejvkusněji a udělal svému jménu a talentu, který dosvědčují i jiné velké stavby, všechnu čest. Jak uvedly brněnské noviny Die Neuigkeiten v neděli 25. 8. 1867, málo který kostel má krásnější polohu než nový evangelický. Zejména pohled

Eliščinou třídou od Františkova (nynější Husova ulice a Denisovy sady) je přímo imponantní a také pohled od kostela k obelisku na Františkově.

Hlavní vchod do kostela zdobí velké gotické okno z pestrého skla. Nad vnitřním portálem lze číst slova z knihy Kazatel 4,17: „Bewahre deinen Fuss, wenn du zum Hause Gottes gehest, und komm, dass du hörest“ („Ostržeň nohy své, když jdeš do domu Božího, a přijď, abys slyšel“) – v kralickém překladu, a v ekumenickém překladu je to kniha Kazatel 5,1. Vpravo a vlevo od hlavního vchodu jsou věže, jimiž vedou schody ke zvonům a na kůr pro hudebníky. Nad hlavním vchodem je umístěn Lutherův znak vytesaný do kamene. Je to bílá růže v modrém poli, v růži je červené srdce a v srdci černý kříž. Každý, kdo vstupuje, má být upamatován na reformaci.

Zasvěcení kostela se konalo v neděli 25. srpna 1867. Brzo ráno zaválaly z věže kostela prapory a girlandy uvité z květin. V 9 hodin zazněl z věže chorál „Hrad přepevný je Pán Bůh náš“ (ovšem německy). Svolával účastníky slavnosti do kostela. Mezi 9. a 10. hodinou vstupovali hosté do kostela pravým postranním vchodem, dámy v nádherných toaletách, páni ve fracích a s bílými kravatami. Manželka moravského místodržitele, svobodná paní von Poche, přišla již ve 3/4 na 10. Dámy usedly v lavicích vpravo, páni zaujali místa vlevo. Několik minut před 10. hodinou zazněl z věže znovu chorál „Ein feste Burg ist unser Gott“. Nyní se do kostela dostavili brněnský starosta a prezident říšské rady Dr. Karel Giskra, místostarosta Herlth, obecní radové a zástupci různých úřadů v čele s dvorním radou Vesselym. U postranního vchodu vpravo je uvítal kurátor sboru pan Staehlin a doprovodil do kostela k lavicím vlevo. Starostovi byli představeni někteří členové předsednictva Gustav-Adolfského spolku. Zatím se ke kostelu blížil od školy průvod 33 duchovních. U hlavních chrámových dveří byl místním duchovním slavnostně předán klíč od kostela. Po otevření prošel průvod středem kostela až k oltáři, na němž již hořely svíce. Mužský sbor přitom zpíval od varhan píseň „O heiliger Geist“ (O Duchu svatý). Duchovní se usadili vně apsidy vpravo, laičtí zástupci různých cizích evangelických sborů z předsednictva Gustav-Adolfského spolku vlevo. Potom promluvil moravskoslezský superintendent a.v. Samuel Schneider z Bílska.

Následovaly slavnostní bohoslužby s liturgií a kázáním místního faráře F. Schura, který jako první vystoupil na kazatelnu. Pokračovaly obvyklé nedělní bohoslužby a po nich byla vysluhována sv. večeře Páně pro duchovní a zástupce Gustav-Adolfského spolku. Tím skončila německá část slavnosti. Kolem jedné hodiny po poledni se shromáždilo v kostele veliké množství českých věřících z blízka a z dále. Při české slavnosti se střídaly písně, kázání a modlitby. Na závěr vykonalo šest farářů ordinaci jednoho kandidáta bohosloví podle předepsaného řádu a česky. Při českých bohoslužbách bylo přítomno dvaatřicet duchovních. Kolem třetí hodiny odpoledne pořádal evangelický sbor slavnostní oběd v restauraci v Lužánkách. Zúčastnil se ho i brněnský starosta Dr. Giskra, který pronesl první přípitek, a to císaři Františku Josefovi I.

Věra Doleželová

Brno. Dne 25. srpna zasvěcen zde byl nový kostel evangelické církve Brněnské augšp. vyzn. Duchovních správců přítomno bylo asi 40, mezi nimi superintendenti pp. Schneider, Beneš a Guneš. Přítomni byli slavnosti také zastupcové vysoké vlády, zastupitelstvo městské s purkmistrem Giskrou, ano i izraelský sbor byl zastoupen. Toliko jedna část nebyla zastoupena: Katolického kněze nebylo k spatření. Superintendent Schneider vykonal modlitbu u stolu Páně a službu posvěcovací. Hlavní kázání měl farář Schur na základě textu žalmu 118, 24. 25. Pak následovalo posluhování sv. večeře, a dopolední služby B. se skončily. O odpoledních službách B. měl české kázání farář p. Nešpor z Nosislavi na zákl. textu I. Mojž. 28, 17. před neobyčejně četným shromážděním. Mluvil velmi výmluvně a dojmavě. Potom ještě i superintendent Beneš zřídil k službě duch. správce p. Ludv. z Nagy, kand. bohosl., rodem z Vanovic a skončil srdečnou řečí celou tuto slavnost. Odpoledne byla společná hostina o kteréž rozličné kratší řeči slyšeti bylo, jednu také od známého Giskry, v které nejprve připomenul, jak mnoho Brno evangelíkům co průmyslu a obchodu se týče děkovati má. Sbor evangelický v Brně jest prý znakem osvěty, humanity, pokroku a civilisace. „Veškerý obsah myšlének našeho času vztýčí se proti nesnášlivosti, proti potlačování svědomí, proti ztotočení ducha.“ Na konec provolal „Hoch“ trojímu vítězství, vítězství tolerance a humanity nad intolerancí a fanatismem, vítězství svobody nad hrubostí surové moci a vítězství zákonité rovnosti nad historickými přednostmi a předsudky. Co těchto historických předností se týče, srovnáváme se s ním zajisté co záležitostí náboženských a sociálních se týče. Ano i co do národních a jazykových dáváme mu za pravdu, míní-li, že jeden národ nemá potlačovati druhého, ani jedna řeč

druhé. Neb to také jest jedna z vymožeností reformace 15. a 16. století. Bohužel však že toho vítězství vidíme nyní pořad jen ještě skrovné počátky.

Hlasy ze Siona, 14. září 1867

(Ilustrace v textu – zdroj: Historické foto)

ROZHOVOR

Od začátku října nastupuje do Blahoslavova domu na vikariát Iva Květonová. Někteří ji znáte z rozmanitých církevních akcí, a kdyby to ne, pak vám bude povědomé její příjmení. Iva, rozená Samsonová, je z Nosislavi, je pastorační pracovníci při tamějším sboru a zároveň spirituálkou na Evangelické akademii v Líšni. S manželem Jiřím mají čtyři děti, Josefa, Karolínu, Vilemínu a Justýnu.

Ivo, co tě kdysi dávno přivedlo ke studiu teologie?

To bylo asi v roce 1995 – byla jsem po maturitě a nevěděla, kam jít. Během roku, kdy jsem chodila na nástavbu, mě oslovil pan farář Novák, abych šla na teologii. Nikdy by mě to samotnou nenapadlo, ale popřemýšlela jsem o tom a pak jsem si řekla, že to zkusím. K faráři Novákovi jsem chodila na přípravy, třeba na řečtinu, a taky jsem dostala doporučení od sboru. Asi to nebyla nutnost, ale pan farář chtěl, aby to tak bylo. Pokud člověk studuje teologii a chce sloužit v církvi, pak je dobré, když ho sbor podpoří. A vůbec – když takto podpoří všechny své lidi, kteří pracují pro církev. Člověk by měl cítit, že za ním sbor stojí, většinou jsme spíš zvyklí kritizovat.

Proč jsi tenkrát po studiích nenastoupila hned na vikariát?

Předpokládala jsem, že nastoupím, dokonce jsem se na vikariát i přihlásila, ale pak jsem si říkala, že to takhle nemusí být, ta klasická cesta. Taky jsem byla už v té době vdaná a dala jsem přednost rodině, cítila jsem, že to tak chci mít.

Zklamalas tím někoho?

Jeden člověk mi dal najevo, že dělám chybu. Jinak nikdo. Manžel mě podpořil, rodiče to nekomentovali, přijali, co bylo. Po celou tu dobu, co jsem byla na mateřské, jsem nikdy necítila tlak, že bych měla, že je to povinnost. To bylo fajn.

A mivalas někdy třeba kázání?

Málo, možná jen když byl uprázdněný nosislavský sbor a administroval Štěpán Hájek. S Martou Židkovou jsme tenkrát vedly nábožko, chtěly jsme Štěpánovi nějak odlehčit, má dost aktivit a ten rok bylo třeba hodně pohřbů. Abych měla občas kázání, mi pak později nabízel farář Marián Šusták, spíš jsem ale odmítala.

Jak došlo k tomu, že bylo v Nosislavi pro tebe zřízeno místo pastorační pracovnice?

Kolem roku 2005 jsme byly s Lenkou Svobodovou u vzniku nosislavského mateřského centra, které zastřešovala YMCA a od začátku bylo provázané se sborem – personálně, zázemím. Jeho aktivity se dost rozrůstaly a faráři Ondřej Mackovi to pak připadalo, že je to činnost, která souvisí se sborem a jeho práci přesahuje. A to bylo pro něj přesně to, co má dělat pastorační pracovnice. To místo mně a Lence nabídli, s tím, že hlavní náplní budou aktivity rodin s dětmi a možná něco dalšího ve sboru. Zpočátku mi tedy k činnosti mateřského centra přibýlo nábožko. To měla naše Justýnka půl roku, moje mamka ji vozila v kočárku a já jsem učila. Pak přišly další aktivity, třeba ty jednorázové jako jarmark, ale taky práce se starší generací. Z původního čtvrtinového úvazku se tak stal poloviční.

Práce pastorační pracovnice mě baví, ověřila jsem si, že je to cesta, po které bych nějakým způsobem měla jít dál.

Jak vypadá tvůj týden?

S farářem míváme na začátku každého měsíce plánovací schůzku, kde se domluvíme, kdo co udělá. Týden si pak plánuji sama. Pevné jsou pravidelné akce, třeba nábožko, taky mi přibyl poloviční úvazek spirituálky na Evangelické akademii, tam trávím dva dny v týdnu. Pak se při domlouvání pastorační snažím vycházet lidem vstříc, chci, aby jim čas návštěvy vyhovoval. Taky se musím na všechno připravit, třeba i na tu pastorační nějakou krátkou pobožnost. Když jsem začínala, dost mi to vyhovovalo, měla jsem malé děti. Ale taková práce má samozřejmě i nevýhody – někdy se roztáhne do celého dne.

Ondřej mě pustil ke spoustě činností, dělíme se. Kromě běžných sborových setkání mám na starost například výlety s nedělkou, sborový pobyt, ale taky sháním různé dotace. Vlastně nemám dopředu jasně dané, co mám přesně dělat. Některé věci se taky dost špatně vykazují. Každý měsíc píšu zprávu staršovstvu a nevím, jak zpracovat, že jsem třeba vymýšlela dárek pro Holanďany nebo pro děti na Vánoce. Tak to vlastně mají i faráři – člověk musí hodně věcí sledovat, číst, aby byl v obraze, taky promýšlet. Vypadá to, že nepracuje, ale pracuje...

V Nosislavi děláš opravdu leccos. Co čekáš od své vikářské praxe? Hodláš se nechat něčím překvapit?

Tak to ano. Sbor v Blahoslavově domě je velký, městský, děje se v něm hodně i nad rámec sboru, to budou zkušenosti, které mně přijdou k dobru. Taky budu moct sledovat práci někoho jiného, nikdy jsem nebyla na přípravě ke křtu, svatbě, pohřbu. Martin mi říkal, že se na jeden pohřeb podívám a další už budu dělat já. No...

Taky se docela těším na kazatelskou stanici v Tišnově, moje mamka, katolička, odtud pochází, k Tišnovu mám blízký vztah. Ta kazatelská stanice je velká, živá.

V brněnském sboru nebudeš úplnou neznámou: lidé tě znají, jsi Květonová. Je to pro praxi výhodné?

Znám tu lidi ještě z časů mládežnických školek, z brigád, Jirka tu má kamarády, ale spoustu lidí neznám. Těším se na to, že budu třeba v nábožku učit synovce a neteř. Při takové interakci mám možnost lidi víc poznat, utvořit si s nimi nějaký vztah. Například u dětí – na začátku si s nimi povídám o tom, co prožívaly celý týden, vím, čím žijí, co je těší, vztah s nimi je pak intenzivnější. *Jak skloubíš svůj rodinný život s praxí?*

To jsem sama zvědavá. Běžného programu se tak nebojím, horší budou semináře, třeba 14 dnů v Bělči. Pár dnů se dá ještě zvládnout, ale tak dlouhá doba, kdy nebudu především ráno doma, bude třeba pro Vilemínku opravdu velké břímě. A takových delších pobytů mimo domov bude hodně. Vše končí ale už v červnu, kdy proběhne závěrečný rozhovor před synodní radou. Na vikariátu budu sice až do září, ale bude to už volnější a budu vědět, zda jsem prošla či ne.

Až dokončíš vikariát, pak...?

Chtěla bych se vrátit zpátky na ta místa, kde působím teď. Jasný mám, že jsme doma v Nosislavi, nechci nikam přemísťovat rodinu. Docela mi vyhovuje spolupráce, nejsem solitérní pracovník, je lepší, když se můžu o ledasčems s někým pobavit. Víc hlav víc ví. Dobrá je i zastupitelnost – nemusí se rušit program například kvůli nemoci.

Takže ti vyhovuje koncept druhého faráře?

Docela jo. Nemám takovou zodpovědnost, nemusím dělat prvního. Pokud se ta spolupráce daří, pak je to dobrý. A kdoví, jak bude později vypadat organizace církve.

Kterou ze svých činností budeš muset kvůli praxi na ten rok opustit?

Při vikariátu člověk nesmí pracovat jinde – takže nebudu ani v Evangelické akademii, ani ve sboru, nebudu učit nedělní. Ve škole mě nahradí Marta Židková, ve sboru to bude víc ležet na lidech, něčeho možná ubude. S Ondřejem jsme třeba byli ve škole vyprávět o Husovi, o Vánocích, nevím, jestli tam bude chtít jít sám.

Existuje peklo?

To je těžká otázka. Myslím, že existuje tam, kde jsou rozbité vztahy, pekelná říše je tam, kde není láska. A toho se máme bát. A jak ve vztazích fungovat, jak být zodpovědní k vlastnímu životu i ke vztahu k jiným, se učíme od Pána Boha, Ježíše. Farář by měl nabízet takovou cestu, kterou ukazuje Bible, nabízet dobrou možnost do každého života.

Ale někdy přemýšlím, jestli existuje i ten Zlý s velkým Z. Jsou lidé, kteří jsou zoufalí z přítomnosti zlých duchů. Hledají pomoc. Ondřej mi jednou vyprávěl o paní, která mu volala v noci, že kvůli zlému duchu nemůže spát. A takového

člověka nelze odmítnout, ačkoliv si o celé věci můžeš myslet své. Je potřeba zaujmout nějakou pozici. Něco udělat. Nějak pomoci.

Je prostě spousta věcí, na které tě nepřipraví nic, ani vikariát.

Ptala se Lenka Dobrovolná

OSOBNOSTI ČESKÉ REFORMACE

Poslední Rožmberkové, Vilém a Petr Vok

4. část (závěr)

Petr Vok byl na sklonku 16. století stále více zatahován do české politiky. Bránil se tomu, věděl, že k nejvyšším stavovským funkcím není dostatečně připraven a také se k tomu veřejně přiznával, ale marně. Na hranicích Uher docházelo k novým nepokojům s Turky, předzvěst, že Turci začínají s novými výboji (1593). České stavy urychleně schválily svolání zemské hotovosti, ale velitel nebyl jmenován. Jeho povinností bylo postarat se o financování vojska. Císař i stavy pro nedostatek financí odmítali vojsko platit a z bohatých šlechticů přicházel v úvahu především Petr Vok. Ten zase kandidaturu na velitele zásadně odmítal kvůli nevalnému

zdraví, také zhoršené paměti i zraku. Kromě toho jeho obrovské dluhy mu velmi znesnadňovaly získat půjčku i na tak zásadní úkol, jako je financování obrany země. Petrovi příznivci se ale nedali odradit a vyzdvihovali budoucí jisté zvýšení autority velitele vojska a po dobu obrany země i jeho ochranu před věřiteli.

Ať už z jakéhokoliv důvodu, Petr nakonec nabídku přijal a začal ihned s přípravami tažení. Podařilo se mu vybudovat vojsko, které mělo téměř 16 tisíc pěších a 2 tisíce jezdců, ale nebylo dobře vyzbrojené a nemělo odpovídající výcvik. Zemská hotovost byla totiž určena pro obranu Čech jako rezerva profesionálních žoldnéřských vojsk a nepočítalo se s ní za hranicemi země. Na štěstí toto vojsko ani do bojů nezasáhlo, protože před blížící se zimou Turci ukončili všechna tažení a z obsazených oblastí se stáhli do svých zimních táborů. České vojsko bylo rozpuštěno.

Po roční nepřítomnosti u vojska našel Petr doma manželku Kateřinu zcela propadlou nemoci, ze které nebylo záchrany. Opatřil jí důstojné podmínky v Českém Krumlově, kde dožila své poslední měsíce. Zemřela ve věku pouhých 35 let (1601). Petr dosud zamýšlel svůj veškerý majetek po smrti věnovat manželce. Místo toho se stal vdovcem, bez dědice. Za těchto tragických

okolností se rozhodl radikálně vyřešit své zadlužení, a to prodejem pradávného majetku rodu Rožmberků - panství Český Krumlov. Přes všechny zlé okolnosti Petr Vok byl i dále třetím nejbohatším velmožem v Čechách a nemusel šetřit na své reprezentaci. Na obranu svého zmenšeného panství využil prozíravě svých zkušeností z vojenského nasazení. Především svoje nové sídlo Třeboň opatřil mohutným opevněním, aby ho co nejlépe zabezpečil. Zároveň zahájil ve městě širokou stavební činnost, při níž postavil během dvou let budovu knihovny, obrazárny a lékárny, kromě rozsáhlých a nákladných úprav zámku.

Počátek nového století v Čechách přinesl zpochybňování náboženských svobod, které byly dosud vládou tiše respektovány. Císař Rudolf II. byl rozhodnut náboženskou svobodu zrušit, ale neměl k tomu dost sil. Byl ve sporu o český trůn se svým bratrem Matyášem Habsburským, ten už vládl Moravě, Uhrám a Rakousku. Toho využily české stavy, které výměnou za podporu Rudolfa trvaly na jeho podpisu Majestátu (1609). Tak byla potvrzena Česká konfese a zaručena náboženská svoboda i Jednotě bratrské. Císař, poníženy vynuceným podpisem, hledal příležitost, jak se stavům pomstít. Když potom dostal od bratrance, pasovského biskupa, nabídku vojenské intervence, neodolal a povolal jeho vojsko do Čech. Po neúspěšném útoku na Třeboň a Soběslav obsadili pasovští část země a táhli k Praze. Petr Vok od počátku odmítal vojenské řešení konfliktu a zasazoval se o jednání i s možným vyplacením vojska. Když později opravdu k jednání o stažení vojsk došlo, nikdo z původců vyhroceného konfliktu nebyl ochoten následky platit. Po tvrdém vyjednávání nakonec došlo k dohodě, když Petr Vok souhlasil, že vyplatí dvě třetiny požadovaných financí ze svých prostředků (1611). Cena takového řešení byla ohromná, Petr musel nechat roztavit rodinný rožmberský poklad, aby z něho mohl razit mince na uhrazení intervenčních vojsk. To byl poslední velký čin Petra Voka, kterým prosadil na čas pokojný život v zemi. Zemřel po necelých šesti měsících téhož roku.

Petr Vok byl člověk činorodý, na svém panství znovu zaváděl úlevy poddaným a měšťům vracel privilegia, která předchozí vladaři zrušili. Také se pokusil dostat zpět knihovnu, kterou bratr Vilém věnoval jezuitům v Českém Krumlově. Když neuspěl, rozhodl se postavit knihovnu novou i s galerií. S velkým zaujetím se mu podařilo pro ni získat 11 tisíc knih, knihovna obsahovala i soubory map, grafických listů, hudebnin a iluminované rukopisy. Stala se tehdy největší šlechtickou knihovnou v Čechách. Po smrti zakladatele se dědici rozhodli ponechat knihovnu v Českém Krumlově.

Historici se v hodnocení Petra Voka liší. Jedni ho považují za člověka bez vlastního názoru, kterého ovládali jiní, druzí naopak ho považují za pozoruhodného člověka své doby. Jaroslav Pánek, autor knihy o Petru Vokovi zastává názor, že Petr „byl osobností, která se těžce a váhavě propracovávala k vlastním stanoviskům, ale poté, co si utvořila svůj názor, snažila se jej poctivě hájit.“

Ladislav Hájek

Použitá literatura: Jaroslav Pánek, Petr Vok z Rožmberka. Internet.

Hudební nešpory v Červeném kostele

V neděli **5. listopadu v 19:30** se konají další hudební nešpory. Vystoupí při nich **Věra Špičáková** (zpěv) a **Stefan Kießling** (varhany). Kázání: **Jiří Gruber**. Dobrovolná sbírka bude věnována občanskému sdružení Naděje Brno.

Věra Špičáková navštěvovala ZUŠ (obor sólový zpěv, I. a II. stupeň) v Brně. Pravidelně vystupovala v pěveckých soutěžích, na koncertech i v operních představeních v tuzemsku i zahraničí. Studovala v Brně, na VŠE v Praze a na univerzitě v Lipsku. Nyní žije a pracuje v Hannoveru.

Stefan Kießling je asistentem varhaníka v kostele sv. Tomáše v Lipsku. Studoval hudbu v Lipsku. Jako sólový varhaník i spolu s komorními soubory vystupoval v Německu, mnoha dalších evropských zemích, v USA a Kanadě. Jeho repertoár zahrnuje všechny epochy, patří do něj i méně obvyklé skladby, např. pro varhany a klavír nebo orchestr. Je znám kreativním a barvitým rejstříkovaním varhan, vytvořil (dnes již velmi rozšířený) počítačový software pro kombinaci systémů.

Kavárnička Brno I

- 1.11. O MUDr. Zdeňkovi Matějčkovi – sestra Růžena Medková
- 8.11. Vystoupení studentů konzervatoře
- 15.11. Promítání fotografií z cest – bratr Jan Franců
- 22.11. Ženy z fary – čte sestra Věra Bednářová
- 29.11. pel-mel

VI. bienále pro Diakonii 23. – 26. listopadu 2017

v Blahoslavově domě (Lidická ul. č. 79 v Brně)

čtvrtek 23.11.

18:30 koncert smyčcového tělesa Hungry Quartet – známé skladby filmové a herní tvorby
 20:00 dobročinná aukce uměleckých děl
 vstupné 200 Kč

pátek 24.11.

18:30 košt vína a cimbálová muzika, prodejní výstava uměleckých děl
 vstupné 250 Kč, zahrnuje katalog vín, skleničku a občerstvení

sobota 25.11.

Šachy pro diakonii – simultánka s IM Neklanem Vyskočilem
 14:00 zahájení registrace – 300 Kč/registrace
 14:30 zahájení partie
 18:00 kávová seance s pražírnou Doubleshot, prodejní výstava uměleckých děl

19:30 koncert Chamber Symphony Orchestra Brno – Mozart, Brahms, Haydn
vstupné dobrovolné

neděle 26.11.

09:00 slavnostní bohoslužba v Blahoslavově domě

17:00 koncert jazzové kapely Noční optika, autorské čtení básníka Víta Slívy
/dění sáň prodejní výstavy

vstupné dobrovolné

Veškeré získané prostředky budou vloženy na účet veřejné sbírky 30015-1344426309/0800. Účelem sbírky je pořízení bezbariérového vozidla pro klienty Diakonie, sociálních služeb v Letovicích.

ŽILI MEZI NÁMI

Dana Dobešová (10.11.1938 - 21.6.2007)

Mnozí si ji pamatujete. Menší, nenápadná paní, k vidění při zkouškách v pěveckém sboru, u farního dřezu s hrnky od kafe či jen tak normálně v neděli v kostele. Už je to nějaký čas, co jste sestru Danu Dobešovou nepotkali, a přece jste snad nezapomněli...

Deset let. – Co si představíte? Sympatického kluka nebo holku tohoto věku, hromadu kalendářů, narozeninový dort? Pro někoho neopakovatelné období na mateřské, ukončení studií nebo nějakého čekání...

Už je to deset let, co umřela paní Dana Dobešová, moje maminka. Během těch deseti let se toho spoustu stalo. Nebudu rozebírat politiku ani ekologii, do toho nevidím. Jen v naší rodině se však narodily další dvě děti a už docela vyrostly, z rok a půlleté holčičky je skoro dvanáctiletá dívka. Přemýšlím, jak jim přiblížit „ostopovickou babičku“.

Zavřu oči a vidím ji – v zabarvovacích brýlích, s batůžkem na zádech a odhodláním ve tváři. V batůžku mapa, pláštěnka, svačina, později trekingové hole. Milovala pěší turistiku. Alespoň některou sobotu vyrazit na výlet do přírody kolem Brna. Být jinde než v domácnosti nebo práci. Dýchat lesní vzduch, šlapat do kopců, kochat se výhledem. Potřebovala to, aby věděla, že žije.

Druhá vzpomínka je od klavíru. Maminka sedí a hraje, někdy zpívá. Občas zpíváme všichni.

Na další pomyslné fotografii v mém soukromém albu klečí na zemi vedle kyblíku s vodou a myje podlahu. A papuče zespodu. Kolikrát jsem ji tak viděla.

A teď má pro změnu hezké oblečení a jde na koncert nebo někam jinam. Až se vrátí, je toho plná. Trochu ji bolí hlava, ale stálo to za to. Povídáme.

Kuchyně. Sedíme u stolu, já vyprávím zážitky z nějaké akce a ona naslouchá. Oběma ušima a naplno, nelituje času. Byla výbornou posluchačkou.

Skauting a vysokohorská turistika. Speciálně upravený spacák, kotlík a pádla v komoře. O této její části vím i já jen z vyprávění, ale rozhodně k ní patří.

Bohoslužby. Je neděle, jde se do kostela. Nikdy mě nenapadlo, že by to mohlo být jinak.

Nedělní pohádka v rádiu, končí se sváteční oběd. Posloucháme, ona zašívá.

A Miroslav, její rodné město. Starý dům, povídání s mým dědečkem. Ten také uměl naslouchat. Maminka k němu měla velikou úctu, na jejím vztahu k jejímu tatínkovi jsem se učila, co toto slovo znamená. (Kdysi mi vysvětlovala, co to je „bázeň Boží“: „To je, jako když se bojíš udělat něco, o čem víš, že by z toho byl Pán Bůh smutný, třeba jako dědeček.“)

Ach jo. To jsou moje vzpomínky. Cítím, že jsou nepředatelné. Když o nich mluvím, vnímám tu plochost, černobílost. Tak kudy na to, aby alespoň trochu měly naše děti i tuto babičku?

Jedno prázdninové dopoledne jsme byli s nejmladším synem na výletě. Bylo krásně, kolem nás mohutné buky a duby (listnatý les měla maminka moc ráda), vůně a nejrůznější lesní zeleň. Občas jsme se zastavili a sledovali mravence, lupali netýkavky, dokonce se svorně i kochali nad tím, jak je tu hezky, a byli docela potichu. Mamce by se tam určitě taky líbilo. Mám z toho dne moc dobrý pocit. Syn sice babičku nikdy neviděl, ale stromy a kytky ho učím proto, že ona to naučila mě. Jako by ani nebyla tak vzdálená. Pomalu mi dochází, že ač se o ní moc nemluví (jen sem tam: „Babička by řekla: U nás se nic neztratí.“ apod.), kousek jí samé je s námi při zpívání, výletování, nedělním kostele i domácí práci (nejdřív dokončí, co je třeba, pak to přijemnější). Zklidňuji se. Nemusím jí stavět pomník, nemusím pořádat vzpomínkové akce, aby se nezapomnělo. Vždyť ve mně je jí dost velký kus, tak se snad s ní nějak setkají i její vnoučata.

Díky, Pane. Díky za všechen čas, který mi maminka věnovala – a nebylo ho málo. Díky za to, co mě naučila, i za to, co jsem se mohla naučit na manželství svých rodičů.

Díky za naději, že jednou se všichni setkáme tam, kde není pláč, ale nekončící radost, kde je Pán uprostřed svých dětí.

Děkuji.

Iva Oukropcová

Vzpomínka na paní profesorku

Dne 22. června se dožívá 90 let paní Miluše Kleinová – tak je uvedeno v Setkávání č. 6/2016.

Rád bych se u tohoto výročí paní profesorky, nebo jen „paní Kleinové“, jak jsme ji jako studenti nejčastěji titulovali, trochu zastavil a ohlédl. Domnívám se, že v kruzích evangelických tuto nenápadnou dámu bratři a sestry znají méně dobře než stovky studentů brněnského gymnázia Vídeňská, dříve Koněvova. Paní Kleinovou jsem zažil na tomto gymnáziu jako student v letech 1977-81. Paní profesorka vyučovala hudební výchovu a jazyk český, ale především hudební výchovu. Měla totiž vystudovanou i konzervatoř, obor klavír a dirigování. Nás patnáctileté neotesané klacky s láskou připoutala k hudebnímu životu školy, který se jí dařilo udržovat na skvělé úrovni. Školní pěvecký sbor Mladí madrigalisté poskytoval útočiště před marasmem tehdejšího školního života a kupodivu významnou část členů – zpěváků naučil také zpívat. Teoretické základy hudby pak paní profesorka s láskou a trpělivostí předávala v hodinách hudební výuky – pro tento účel sama sestavila asi 60stránkový učební text jako výtah z proslulého Černušáka, který jsme všichni museli obsáhnout jako minimum dějin hudby. Pikantní je, že jsem zaregistroval používání tohoto textu ještě v 90. letech studenty Ústavu hudební vědy. Praktickou částí výuky byly také hojné společné návštěvy filharmonických koncertů i oper s následnými kritickými rozbory. Po maturitě jsme se mnozí rozutekli do brněnských pěveckých sborů, kde se často dál setkáváme při aktivním muzicírování i dnes po 40 letech. Moje poslední živé setkání s paní profesorkou u sklenky vína bylo v roce 2010 na oslavě 60. narozenin Brněnského akademického sboru v Besedním domě.

Paní profesorka Miluše Kleinová zemřela 3. listopadu 2016.

Jan Pellar

DÍKY A PROSBY

Pane a Bože, přicházíme před tebe s vděčností.

Děkujeme, že stále ještě smíme přicházet. Že tu teď smíme být. Děkujeme za ty, kdo jsou tu spolu s námi, za sestry a bratry, kteří jsou kolem nás. Děkujeme, že ty tu s námi jsi.

Díky ti, Pane, za to, co nás povzbuzuje, posiluje, za to, co nám dodává naději.

Díky ti, Pane, za to, co nás prověřuje, za to, co zkouší naši víru i naši ochotu uvádět ji každodenně v život. Díky za ty, kdo nás štvou a prověřují naši schopnost milovat. Díky za ty, kdo nás potřebují a prověřují naši ochotu sloužit. Díky za ty, kdo svou tichostí apelují na naši snahu nepřehlížet a naslouchat.

Pane, bolestně si uvědomujeme, jak často selháváme v tom, do čeho jsi nás postavil, v tom, co je naším úkolem. Proto tě prosíme o pomoc a společně voláme:

Pane, smiluj se, Kriste, smiluj se, Pane, smiluj se. Amen

Modlitba zazněla o 17. neděli po svaté Trojici, 8. 10. 2017 v Blahoslavově domě.

LIDÉ VE SBORU

Brno I

5.11. Věra Gajdošíková	71 let
7.11. Jindřiška Gregorová	74 let
9.11. Marta Mottlová	77 let
11.11. Marta Pavlasová	70 let
11.11. Eva Šimková	85 let
12.11. Peter Jankura	40 let
16.11. Kornelie Křehlíková	89 let
18.11. Lenka Pelc	30 let
24.11. Pavel Vlček	81 let
25.11. Jarmila Tvrzníková	71 let
27.11. Věra Kovářová	87 let
28.11. Alena Opletalová	74 let
29.11. Vendula Burešová	10 let
29.11. Josef Matocha	83 let

Pokřtěni byli:

- 8.10. Vojtěch Pospíšil, nar. 2017
- 8.10. Veronika Neveselá, nar. 2007

Brno II

3.11. Jana Vláčilová	83 let
3.11. Dana Píknová	50 let
5.11. Ladislav T. Dostál	73 let
9.11. Vratislav Mika	87 let
11.11. Vlastimila Petráňová	97 let
11.11. Blahoslav Váňa	92 let
11.11. Libuše Pokorná	92 let
11.11. Miroslav Břenek	87 let
11.11. Jaroslava Osvaldová	79 let
12.11. Jakub Husák	77 let
14.11. Miluše Lahodová	76 let
15.11. Eva Melicharová	77 let
16.11. Klára Doušková	40 let
17.11. Božena Justová	72 let
18.11. Aleš Soukup	40 let
19.11. Milada Wurmová	95 let
20.11. Blanka Matyášová	94 let
20.11. Renata Hroníková	50 let
20.11. Magda Závodská	50 let
24.11. Marta Jakubcová	76 let
25.11. Ivana Bedřichová	73 let
28.11. Jana Sklenářová	50 let
28.11. Hana Sklenářová	50 let

Rozloučili jsme se:

- 11.10. Ján Kacko, nar. 1925

Oddáni byli:

- 17.6. Barbora Bulíková
a Jan Páček
- 24.6. Eva Dopitová
a Martin Douděra
- 24.6. Blanka Loupancová
a Jiří Bilík
- 16. 9. Veronika Misařová
a Milan Janděčka

Brno I

Pravidelná schůze staršovstva se konala 9. 10. 2017. Významnou část schůze jsme věnovali rozhovoru o službě v církvi a o postavení kazatelů a kazatelek v církvi. Ohlédli jsme se za uplynulými událostmi ve sboru a hovořili jsme o ekumenické bohoslužbě k výročí reformace, o ekumenické bohoslužbě v Rychmanově, o Slavnosti díkčinění a o připomínce 150. výročí otevření Červeného kostela. Staršovstvo také zvolilo náhradníka Jozefa Boroše na konvent a vyslechlo informace o rekonstrukci fary na Pellicově ulici.

Jana Hofmanová

Brno II

Staršovstvo sboru schválilo hned několik jednorázových a dlouhodobějších žádostí o pronájem sborových prostor a pověřilo faráře o dojednání podmínek pronájmů. Souhlasilo s předběžným návrhem na konání seniorátní rodinné neděle v příštím roce opět v Blahoslavově domě. Vzalo na vědomí, že faráři budou více zohledňovat rostoucí počet předškolních dětí při bohoslužbách. Zpracovalo svou odpověď na otázky k tématu konventu „postavení faráře“. Přípravou návrhu nových nájemních smluv pověřilo svou hospodářskou komisi, stejně tak i přípravou návrhu na rekonstrukci zadních sálů. Vzalo na vědomí, že začátkem října zahájila v našem sboru své působení sestra vikářka Iva Květonová.

Martin Horák

Brno – Židenice

Dlouhou schůzi staršovstva vyplnily z velké části úkoly, které jsme dostali od synodu: vyjádřit se k navrhovaným změnám Církevního zřízení, Řádu pro kazatele a textům modlitby Páně a vyznání víry. V diskusi o názvu církve jsme k ničemu zajímavému nedošli. O postavení farářů v církvi budou kromě staršovstev jednat i konventy a synod. Jsme rádi, že máme od letošního září v našem sboru jednoho studenta teologie a chceme na něj myslet. Připravovali jsme program na další období, mimo jiné sborový den v říjnu. Staršovstvo se také zabývalo nutnými hospodářskými záležitostmi, průběhem oprav a finanční situací sboru.

Radka Včelná

TÝDEN VE SBORU

Brno I

Po – Pá 9-12, St 15-17

Pondělí:

18:30 staršovstvo 13.11.

Úterý:

15:00 DD Věstonická
16:30 dětský klub Ovečky
16:30 biblická hodina pro děti
19:00 přípravka NŠ

Středa:

13:00 Diakonie, Hrnčířská 1., 15., 29.11.
15:00 kavárnička
16:00 konfirmandi
18:00 mládež
18:00 kurs Alfa

Čtvrtek:

9:30 klub otevřených dveří 2., 16., 30.11.
17:00 biblická hodina

Pátek:

18:30 pěvecký sbor

Neděle:

10:00 nedělní škola pro děti

Brno II

Po – Pá 8:30-11:30

Pondělí:

8:30 Dvojka – dětský klub
18:30 staršovstvo 13.11.

Úterý:

8:30 Dvojka – dětský klub
17:00 biblická hod. Tišnov 14., 28.11.

19:00 setkání stř. generace

Středa:

13:00 Diakonie, Hrnčířská 8., 22.11.
14:00 biblické čtení DD Kociánka 1., 15., 29.11.

18:00 biblická hodina
19:00 mládež I.

Čtvrtek:

9:30 Křesť. služba NN 30.11.
9:30 Mateřský klub 9., 23.11.
14:30 Odpolední káva 2., 16.11.
16:00 vyučování dětí, konfirmační příprava
17:30 mládež II.

Pátek:

8:30 Dvojka – dětský klub

Sobota:

9:30 DD Kociánka 11., 25.11.

Neděle:

9:00 nedělní škola
10:00 setkání v Blahosl. domě

Brno – Husovice

Úterý:

17:15 mládež

Čtvrtek:

19:00 biblická hodina
20:00 staršovstvo 9.11.

Pátek:

16:00 děti

Neděle:

9:00 nedělní škola
18:00 Desert 12.11.

Brno – Židenice

Pondělí:

14:00 bibl.hod.pro děti Blansko
17:30 konfirmandi Blansko
19:00 bibl.hod.Blansko (vše 13. a 27.11.)
18:30 staršovstvo (6.11.)
20:00 přípravka NŠ (20.11.)

Úterý:

15:30 biblic. hodina pro děti
16:40 konfirmační příprava
18:00 modliteb. setkání 7.11.
19:00 Modlitby a zpěvy z Taizé 14.11.
19:19 DŽES (kromě 14.11.)

Středa:

17:30 mládež
19:00 biblická hodina

Pátek

19:00 střední generace (24.11.)

Neděle:

9:10 nedělní škola
10:00 setkání u kávy a čaje
18:30 pěv. sbor ChraPoT

Brno I**Brno II****Brno - Husovice****Brno - Židenice**

5.11.	21. neděle po sv. Trojici BK Jana Hofmanová, <i>VP</i> ČK Jana Hofmanová, <i>VP</i> Rch Jana Hofmanová, <i>VP</i> <i>Děkčínění</i> ČK 19:30 Jiří Gruber <i>Nešpory</i>	BD Saša Jacobea Tiš Saša Jacobea	Hu Štěpán Hájek <i>rodinné</i> ČK 19:30 Jiří Gruber <i>Nešpory</i>	Žd Josef Suchý, <i>VP</i> Bl Josef Suchý, <i>VP</i>
12.11.	22. neděle po sv. Trojici BK Jiří Gruber ČK Jiří Gruber	BD 9:15 Wilfried Fussenegger, <i>VP</i> Tiš Saša Jacobea, <i>VP</i>	Hu Štěpán Hájek	Žd Radka Včelná Bl Radka Včelná
19.11.	předposl. neděle v círč. roce BK Olga Tydlitátová ČK Olga Tydlitátová Rch Olga Tydlitátová	BD Martin Horák Tiš Iva Květonová	Hu Jaroslav Vítek	Žd Radka Včelná Bl Radka Včelná
26.11.	poslední neděle v círč. roce BK Jiří Gruber ČK Jiří Gruber	BD Saša Jacobea Tiš Martin Horák	Hu Štěpán Hájek	Žd Matouš Pleva Bl Matouš Pleva
3.12.	1. neděle adventní BK Jana Hofmanová, <i>VP</i> ČK Jana Hofmanová, <i>VP</i> Rch Jana Hofmanová, <i>VP</i> ČK 19:30 Štěpán Hájek <i>nešpory</i>	BD Saša Jacobea, <i>VP</i> Tiš Martin Horák, <i>VP</i>	Hu Štěpán Hájek, <i>VP</i> <i>rodinné</i> ČK 19:30 Štěpán Hájek <i>nešpory</i>	Žd Olga Tydlitátová, <i>VP</i> Bl kazatel CB

BK: Betlémský kostel v 8:30
ČK: Červený kostel v 10:00
Opl: sál Opletalova 10:00
Rch: Rychmanov v 14:15

BD: Blahoslavův dům v 9:00
Tiš: Tišnov v 10:30
Kuř: Kuřim v 9:00

Hu: Netušilova 26 v 9:00
Ma: Maloměřice, Borky 7
DDS v 10:30

Žd: Židenice v 9:00
Bl: Blansko v 14:00